

ДВОЄ ЖАДІБНИХ ВЕДМЕЖАТ

Угорська казка

У густому лісі жила собі стара ведмедиця. Було в неї двоє синів. Коли ведмежата піросли, зібралися вони світ за очі щастя шукати. Обійняла стара ведмедиця синів і заповіла їм ніколи не розлучатися одне з одним.

Ішли вони, йшли. І нарешті всі запаси в них скінчилися, а дорогою дістати було нічого. Раптом набрали вони на велику круглу головку сиру. Хотіли поділити її порівну, але не зуміли. Жадібність охопила ведмежат: кожен боявся, що другому дістанеться більше. Сперечалися вони, сварилися, аж раптом підійшла лисичка. Ведмежата розповіли їй про свою біду.

— Це не біда! — сказала лисиця. — Хочете, я поділю вам сир порівну?

— Авжеж! — зраділи ведмежата.

Лисичка взяла сир і розламала його надвоє. Але один шматок — це було добре видно — вийшов більшим за другий.

— Цей більший! — закричали ведмежата.

— Трохи терпіння. Зараз я все виправлю.

І лисиця відкусила великий шматок від більшої частини та проковтнула. Тепер великим став менший шматок.

— І так нерівно! — захвилювалися ведмежата.

— Ну, нічого, — мовила лисичка. — Я знаю свою справу! І вона відкусила від більшої частини здоровенний шмат. Тепер більший шматок зробився меншим.

— І так нерівно! — заверещали стривожені ведмежата.

— Хай вас це не обходить! — відповіла лисиця, прожовуючи сир. — Іще зовсім трохи — і буде порівну.

Так і тривав розподіл. Лисиця знай ділила та ділила, доки не наїлася. Коли ж шматки зрівнялися, ведмежатам майже й сиру не лишилося: два крихітні шматочки!

— Ну що ж, — мовила лисиця, — хоч і помалу, зате порівну! Смачного вам, ведмежата! — захихотіла вона та втекла.

Ось так буває із жадібними!

ЦЕ МЕНЕ НЕ ОБХОДИТЬ!

Китайська казка

Жив у нашому селі один чоловік. Такою був цікавою людиною... Коли йому сказати, що в сусіда хата горить, він відповість:

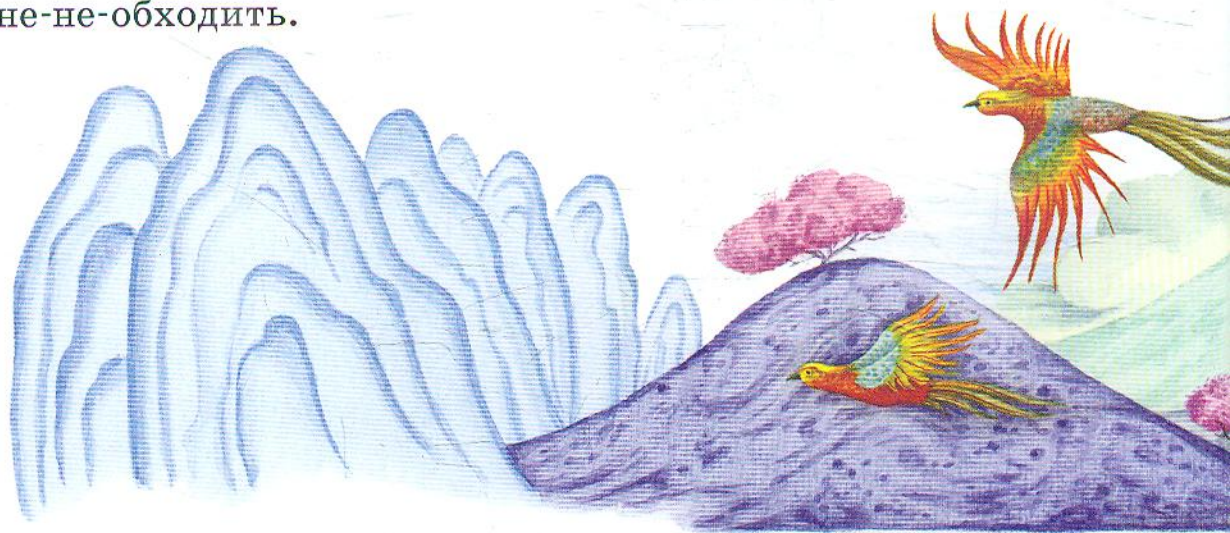
— А я тут до чого? Це мене не обходить!

Так і прозвали його в нас Мене-не-обходить.

Одного разу Мене-не-обходить купив на базарі мішок бобів. Закинув на плече та й поніс додому. А того й не помітив, що в мішку була дірка. Ось він іде, а боби один за одним сипляться на землю. Незабаром його наздогнав сусід, який теж повертався з базару. Подивився він, як боби з мішка сипляться, та запитав Мене-не-обходить:

— Якщо інший ускочив у халепу, сказати йому чи не сказати?

— Чужі справи нікого не обходять,— пробурмотів Мене-не-обходить.

Сусід замовк. Пройшли ще трохи. Боби все сипляться й сипляться. Мішок наполовину спорожнів. Сусід знову питається:

— Ну, а якщо можна зарадити чужій біді, тоді як?

— Та ніяк! — відповідає Мене-не-обходить.— Тобі-то який із того зиск? Ніколи не втручайся в чужі справи.

Дійшли до села. Тут тільки помітив Мене-не-обходить, що майже всі боби висипалися з мішка. Дуже він розсердився:

— Чому ж ти не сказав мені нічого? Сусід відповідає:

— Так ти ж, Мене-не-обходить, сам сказав, що це тебе не обходить!

